

14. Snart uppå mina ben jag står Och
nattens oro glömmar, Till Apoteket då jag
går, Och gröna glaset tömmer; Jag se'n till
Källarn vägen tar; Och när jag middag spi-
sat har, Till fjäderholmarne jag far, Och om
min sköna drömmar.

15. Och denna Sköna, kära Bror, Fast
än i Småla Gränden, I Sta'n hon håller
till och bor, Och många hjertan tänder; Men
elden icke länge står, För'n man eldsläck-
nings ämne får, Och detta straxt på branden
rår, Fast man ibland blir bränder.

16. Hon också ofta håller Bal, Der män-
gen wacker Frilla, För sexton skillingar är
fal, I fall man så stult vill; Der Damer-
nas wålwilja gör, Hwar Kavaljer till Kurti-
för, Och snart i hwarje wå man hör: Cou-
sins, skål parwis klinga.

17. För någon gång det hända plår, Att
jag min Nymf besöker, Och när en stund
jag varit der, Ehur hon mig bemöter, Jag
mig till Krogen åter ger, Förnådd jag flo-
ret för mig ser, Att andras politik jag ler,
Och Washington jag röler.

18. Se der min Bror, mitt lefnadslopp,
Och tills jag han skall fara, Jag lefwer i
det säkra hopp, Att det likdant skall wara:
Jag lifwets nycker sorglöst ser, Att dödens
ankomst gladt jag ler, Och blott om litet
uppskof ber, Att rese-sup få taga.

Säljes i Björnströms Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1826.

GS 346

Hälsan till min Bror
1. Ej någon lyckligare kan, Uppå vårt
jordklot wara, Än den som fuktat jemt sin
tand, Och ej wist styfweren spara. Som stän-
digt kröka får sin arm, Har fri entree i fika-
kans barm, En stinnpås som är god och
warm, Och sällan tommer maga.

2. Dersför, min Bror, war wid godt
mod, Och ej mot ödet flaga; Så länge din
kredit är god, Behöfwer du ej spara; Men
skulle den bli trögare: Driick Brorssål med
hwar Krögare, Edm sedan ur hans Bågare,
Ty Krögaren har Tafla.

3. Och skulle kärleken en qwäll, I frea-
selse dig sätta, Så lå två flugor i en smäll,

Och Klappa Krögarns Snärta, Ty merendels
det hånda plår, Att den som utan pengar
är, I Fru Traktörskan blifwer får, För att
krediten lätta.

4. Det alldrig varit än min sak, Och
alldrig lär det blifwa, Att uti fäng ell' un-
der tak Med mållighet fördrifwa, När jag
från Krogen nöjd mig ger, Och sig en renn-
sten för mig ter, Jag tager der mitt natt-
qvarter, Och låter Kroppen hvila.

5. En talrik mängd af folk jag ser, Som
hvilan min betraktar: Det är en Skyldighet
af Er, Att ni min nattgång waktar; Så
tänker jag och wänder mig, Men gilla hwad
straxt hände sig, Till attas glädje innerlig,
Nu näpsten på mig altar.

6. I två männe med blå uniform, Och
hvit galon om hatten. I mållig gång de
till mig kom, Och troddes ha fullmagten, Den
ena mig i armen tar, Den andra mig i hå-
ret drar, Jag swor och sad' lät bli mig far!
De sad' wi är Brandwäkten.

7. Arresten hola de mig med; Men föga
jag den fruktar; Jag sade: om ni gör mig
ipreb, En ann gång jag Er tuktar: Görnäm-
sta eder locka är Att ni straxt stils ifrån
mig här. Gör eder intet mer besvär, Att kom-
ma hit och lufka.

8. Mitt hufvud tunat, min hela Kropp,
Till hvilan åter drager, Att winna styrka är
mitt hopp, Till dess det blifwer dager. I swal-
kan hwilar jag nu här; Nu wet ej Krögarn

hwar jag är, Och fast han söker mig och swär,
Han rätt på mig ej tager.

9. En sådan medfart kostar på; Men såg,
hwad skall jag göra? Det sågs jag ej skall lig-
ga så, Och wattenets aflopp störa; Men det-
ta är ju oförskämdt Och anses utaf mig som
skämt: Som rennsten blifwit Sta'n förlant:
Att gräl med folk få föra.

10. Ibland det också händer sig, Att nå-
gon wån mig ropar, Och säger: will du ma-
ka dig? Balansen jag förlorar; Han binner
intet säga mer, Och förr än dertill lof jag
ger, Jag honom wid min sida ser, Så som-
na wi tillhoppa.

11. Och när en stund jag sofwa fått, Och
rennsten öfvergifwer, Jag styr min kurs åt
Stockholms Slott, Der jag nytt Sleppsbrott
lider; Min Skuta kantrar straxt på stund,
Man pumpar, men hon står på grund Jag
mår så illa som en hund, Och ändilig sidsjul
blifwer.

12. Ballasten utur alla wrår, Ur Sku-
tan skyndsamt lastas, Ett nödsrott ifrån af-
tern går, Det hörs, men det föraktas, Ut-
af loveringaen helt trött, Och ledsen att på
grund jag stött Jag somnar åter in, och sött,
Det må af ingen lastas.

13. Om denna målning du förstått, Min
wån, så bör du finna, Att förr'n jag middags-
supen fått, Ombjligt jag kan hinna, Att ur
min dwala wakna opp, Men se'n jag styrka
fått min Kropp, Jag också åter får godt hopp,
Att dagen gladt tillbringa.